

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Martiniano Presbytero. 410.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

κόσμῳ εἰς τέλος ἐπειρομένῳ, καὶ πῶς
πρωτοῖα ἀδύνατος, ἀλλὰ σὺ, ὡς ἔχει
κλισῆς ἡρέμια, ἐπίβλεπὼν, μὴ τοῖς
ναυαγοῖσι προσέσχε, μηδὲ τοῖς ῥαθυ-
μοῖσι παραβαλλέσασαυτὸν, ἀλλὰ τὸ
φῶς τῆς γνώσεως λαμπρότερον κα-
τασκεύαζε, ποτίζων αὐτὸ ἀῖμα τῆς
καὶ τὴν βίον ἀρετῆς, καὶ τὸν νουφίον
περιέμει, εἰσελευσόμενος μὲν μετὰ τῶν
παρθένων ψυχῶν τε καὶ σώμασι με-
τελευσόμενος δὲ τὸς τῆς παρθεν-
ίας καὶ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα, δι-
ὡν δειδράχασιν ἐνυβρίσαντας.

Λαμπητίῳ ἑπισκόπῳ. υθ.

Ἐξαίσιον τὸ ὡς σὺ σοῦ παραχρη-
σάμενος ἀσπίδος ἦκεν ὁ φίλος, εὐεί-
δως ὅτι τὰ ὡς σὺ σοῦ κελευόμενα, εἰς
ἐπέβηαι καὶ διχοσουλίου βλέπεις. ἀ-
γαθεῖς οὐδὲ τι παραθυμία, ἀμειψαί
τῇ ἐνδρεία.

Μαρτινιανῷ πρεσβυτέρῳ. υι.

Ἐγὼ ὅτε ἀπίστος εἶμι, ὅτε ἀπίσ-
τος ζητῶ φίλους· οὐ γὰρ ἐύρησά
ἀλλὰ τὸς πλείους μὲν ἔχοντας καὶ
μεγάλα κακορθώματα, ὀλίγα δὲ καὶ
εὐτελή ἐλαττώματα. δεῖ γὰρ πάντως
τὸν ἄνθρωπον ὑγχοῖσθαι ἐλεγχθῆναι,
εἰς τὸς φίλους ἐμμελεῖν. οἱ γὰρ ἀῖμα
μικρὸν ἐλάττωμα, καὶ τὸ μέγιστον πλεο-
νέκτημα ἐξευτελίζοντες, ὅτε τῶν θρώ-
πινα σκοπεῖσιν, ὅτε τῶ σποδῶ σεί-
ονται Παύλῳ παρανοοῦσι, ἀλλήλων
τὰ βάρη βασάζετε, καὶ ὅπως ἀνα-
πληρώσατε τὸν νόμον τῆς χάριτος. ὁ γὰρ
μὴ φέρων τὸ μικρὸν ἐλάττωμα, ὅτε
τὸ μέγιστον κακορθώματος ἀπολαύσει
ὅτε τὸν νόμον τῆς χάριτος, τετέστι πῶς
ἀγάπῃ πληρώσει. εἰ δὲ φάησιν, ἐν
τῇ παλαστῇ οὐκ ἀγαθὴν οὐκ εἶρημια,
ἀγαπήσθαι τὸν πλησίον σου, ὡς ἐαυτὸν·
φάησιν ὅτι μάστιγα μὲν κακείνῳ αὐ-
τὸς ἐθέσσειεν, ἔπειτα δὲ ἐν τῇ παρ-
οῖα αὐτὸς τῇ κατὰ σάρκα, προσέθηκέ
πὶ πλέον, εἰπὼν ὅτι ἐπιτολίῳ χυμῷ

plicium parturiat. At tu, ὁ conspicue Ec-
clesiæ alumne, ne ad eos, qui naufragio
pereunt, animum attendas, nec cum segni-
bus & ignavis te ipsum compares: verum
scientiæ lumen splendidius subinde redde,
per vitæ probitatem ac virtutem ipsum ir-
rigans. Atque sponsum expecta, ingressu-
rum quidem cum iis, qui animis & corpo-
ribus virgines sunt; de iis autem, qui virgi-
nitatis & sacerdotij dignitati per flagitia
sua contumeliam intulerunt, supplicium
sumpturum.

Lampetio Episcopo. 409.

Libet animo, ut quod abs te imperatum
fuerit, exequatur, amicus venit, pro certo
videlicet habens, ea, quæ abs te imperan-
tur, ad pietatem & iustitiâ spectare. Quam-
obrem animi promptitudinem admiratus,
benevolentiam ipsi repende.

Martiniano Presbytero. 410.

Ego nec culpa careo, nec amicos, qui
culpa careant, quero: nec enim nanciscar:
verum eos, qui plurimas & maximas vir-
tutes habeant, pauca autem & exigui mo-
menti vitia (fieri enim omnino non potest,
quin in eo, qui homo est, vitium aliquod
deprehendatur) in amicorum album ascri-
bo. Nam qui ob exiguum vitium maximâ
etiam virtutem parvi pendunt, nec res
humanas considerant, nec Apostolo Pau-
lo morem gerunt, ad hunc modum admo-
nenti, Alter alterius onera portate, & sic
adimplebitis legem Christi. Nam qui
paruum vitium minimè suffert, is nec ma-
xima virtute perfruitur, nec Christi legem,
hoc est charitatem explebit. Quod si dixe-
ris in veteri Testamento minimè dictum
fuisse, Diliges proximum tuum sicut te ip-
sum, hoc responderim, maximè quidem
eum illam etiam sanxisse: deinde autem in
carnali sua præsentia aliquod amplius ad-
iunxisse, cum dixit, Mandatum novum do
vobis, ut diligatis inuicem, sicut ego dilexi
Bbb iij

vos. Etenim diligere quidem in veteri Testamento situm est: hoc verò, sicut ego dilexi vos, adiecit. Eoque nomine mandatum nouum ipsum appellauit. Aliud enim est diligere proximum suum sicut seipsum: aliud sua negligere, vt proximorum commodis consulat. Vt enim ipse non suam sublimitatem, sed hominum vtilitatem sibi ob oculos proposuit, ac seipsum humilians formam serui suscipere minimè grauatus est, vt seruos ad filiorum adoptione duceret: eodem modo etiam vnumquemque nostrum, non priuatum commodum, sed proximorum vtilitatem spectare iussit. Quod si quispiam est, qui semper huiusmodi demissionem detrimento affici existimet, illud audiat, huiusmodi demissionem ad ipsum honoris verticè eum subuchere.

Petro. 4II.

Quod ex parentum intemperie proles quoque intemperiem contrahat, rationi consentaneum & perspicuum est: quod autem ex intemperantia, incertum quidè, sed verisimile est. Nam quod ex iis, qui aduersa valetudine laborant, atque egritudine aliqua occupati sunt, imbecilles filij nascuntur, rationi dissentaneum non est: quod autem ex sapiis quidem, verum intemperantiæ deditis, verisimile quidem est, non tamen perspicuum. Vnde etiam, vt opinor, propheta Ezechiel simul cum aliis peccatis illud etiam collocauit, quod peccator ad mulierem mēstruo profluuio laborantem accesserit. Quanquam enim potissimum hoc idcirco dixit, vt honestatem naturæ custodiret, & quia ipsi, dum in purgatione versatur, negotium exhiberi, absurdissimum facinus esse diceret, tamen etiam hoc ea ratione dixit, vt ne filius quoque suis fœdorum morborum causa existerent. Siquidem virile semen cum impuro fœminæ sanguine commixtum corpora variis morborum generibus obnoxia procreat. Etenim parentum intem-

δίδομι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς. τὸ μὲν γὰρ ἀγαπᾶσαι καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ καίτοι τὸ δὲ, καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς, προσέθηκε. διὸ καὶ κενὴν ἐπιτολίαν αὐτῷ ἐκέλευσε. ἄλλο γὰρ τὸ ἀγαπᾶσαι τὴν πέλας ὡς ἑαυτὸν, ἄλλο καὶ τὸ οἰκεία παρεῖναι, ἵνα τὰ τῆς πέλας ἐπαπορθώσῃ. ὡς περὶ γὰρ αὐτὸς οὐ πρὸς τὸ οἰκείον ὕψος, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς ἀνθρώπων ὄφελος εἶδε, καὶ ταπεινώσας ἑαυτὸν, μορφῆν δούλου κατέξωσε λαβεῖν, ἵνα τὰς δούλους εἰς υἱοθεσίαν ἀγάγῃ. ἔτι καὶ ἔχρατον ἡμῶν ἐκέλευσε, μὴ πρὸς τὸ οἰκείον κέρδος ὄραν, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς πέλας ὄφελος βλέπειν. εἰ δὲ νομίζει τις βλάβειν συγκαταβαίνων, μαθατέτω, ὅτι ἡ συγκατάβασις αὐτῆ εἰς αὐτῷ αὐτὸν ἀνάγει τῆς πικρῆς τῆς κορυφῆς.

Πέτρο. ια.

Τὸ μὲν ἐν δυσχερασίᾳ τῆς γυναικὸς καὶ τὰ πικρὰ δισχερατα εἶναι, ἐν εἰκὸς καὶ δόλον. τὸ δὲ ἐξ ἀκρασίας, ἀδολον μὲν, εἰκὸς δὲ. τὸ μὲν γὰρ ἐκ νοσοῦντων, καὶ πάθει πρὸς πρὸς καταληφθέντων ἀσθενῶν τίκεται, οὐκ ἀπεικός. τὸ δὲ ἐξ ὑγιαίνοντων μὲν, ἀκρασία δὲ πρὸς χρόνιαν, εἰκὸς μὲν, ἀδολον δὲ. διὸ, ὡς οἶμαι, καὶ ὁ πρὸς φήτης Ἰεζεκιὴλ μετὰ τῆς ἄλλων ἀμαρτημάτων ἔταξε τὸ καὶ πρὸς γυναικᾶ ἐν ἀφ᾽ ἑδρῶ ἐσσεῖν εἰσεληλυθέναι τὸν ἀμαρτωλὸν. μάρισα μὲν γὰρ τῆς ἔφη, τὸ πρὸς τῆ φύσιν φυλάττειν, καὶ καθαροῦ μὲν αὐτῷ ἐνοχλεῖσθαι ἀποπῶτατον εἶναι ἡγέμενος. ἔπειτα δὲ ἵνα μὴ καὶ τοῖς πικρομέμοις νοσημάτων εἰδεχθεὶς ἀπὸ γένουτο. μὴ γὰρ μόνον γὰρ τὸ τῆ ἀνδρὸς σπέρμα τῆ ἀκαθάρτου τῆς γυναικὸς αἵματι, σάμματα σπῆκται νοσήμασι διαφόροις ἑσσεῖται. ἐναπομάσονται γὰρ τὸ πρὸς πρὸς τῆ γυναικὸς ἀκρασίας. εἰ τοῖσι φησι, φροντίζετω τῆς τῆ πικρομέμου εὐκρά.